

szemé-
va; de
onban,
sodnak
fejleszt
eg. —
ok a te
tegyet-
. Nem
mában
szám-
látom,
jósának
rmazá-
d. Ho-
Az itt
ényeket
ilatko-

t: Sze-
szét az
által s
olvasói,
nyeinek
okat az
nyokat:
Margit
ipziger
llmann
— Friss
ntal és
roly és
frt. —
50 kr.

szönetet

öinket,
i, hogy

haszná-

ala.

eum-épület.
sulat.

BUCSU.. (Lásd a 207. lapon.)

AZ ARANY SERLEG.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

GY napon azonban atyám nagy meglepetésemre szokatlan jó kedvvel tért haza s levelet tartva kezében, mondá:

— Levelet kaptam Andortól! Ki nem találhatok, mit ír!

Andor egy nagybátyám volt, igen gazdag s még nem idős férfiú, ki azonban nagyon szomoruan és visszavonultan élt egyik falusi kastélyában. Kedves jó neje és gyönyörű fiacskája hirtelen meghaltak s e fölött nem tudott vigasztalódni, elzárkózott a világtól és sokáig hirt sem halottunk róla. Most végre irt s csakhamar megtudtam, mért örül atyám annyire e levélnek.

— Azt írja, mondá atyám, hogy mégis terhére van a magány, tehát magához fogad tégedet, kedves fiam és ha megnyered szeretetét, ha érdemesnek mutatod rá magadát, akkor gondoskodni fog rólad egész életedben. Reménylem, nem fog csalódní benned, meg fogod becsülni jóságát, mert ennél nagyobb szerencse nem érhetett.

Én magam nem igen örültem e szerencsének, mert ekként meg kellett válnom jó szüleimtől, kiket forrón szerettem. Nekik is nehezen esett az elválás, de meghozták az áldozatot, mert meg voltak győződve, hogy szerencsém biztosítva lesz gazdag nagybátyám mellett.

Nemsokára tehát már ott voltam nagybátyám kastélyában s rövid idő alatt meglehetősen jól éreztem ott magamat.

Nagybátyám igen derék, jó férfiú volt, kit őszintén megszerettem s ki engemet nemsokára szintén megszeretett, úgy hogy csakhamar valósággal úgy voltunk, mint apa és fiú szokott egymással lenni.

Kivülem azonban még egy másik távoli rokonát is magához fogadta nagybátyám, Lajost, ki velem körülbelől egyvívásu volt. Mikor én odaértem, Lajost már ott leltem s nekem úgy látszott, mintha nem igen örült volna az én megérkezésemnek. Természetesen csakhamar megismerkedtünk, együtt játszottunk, tanultunk; de bár távoli rokonok is voltunk, nem tudtunk igazán megbarátkozni. Én őszinte, talán kissé büszke és heves is voltam. Lajos ellenben ravasz, hízlgő és haszonleső. Mindenképen igyekezett kedvében jární nagybátyánknak, ha szemtől szemben volt vele, de háta mögött sokszor csufolta s úgy látszik, nagybátyánk lassankint meg is ismerte, mert mindinkább kitüntetett engemet, Lajos iránt pedig hideg maradt.

Észrevettem, hogy Lajost nagyon bosszantja, hogy én vagyok a kedvencz; de én nem sokat törődtem haragjával, annál kevésbbé, mert hiszen, úgy gondoltam, Lajosnak végre is semmi kára sincs benne. Tapasztalatlan, őszinte gyermek, nem gondolva soha rosra, nem számítgatva haszonra s nem képzelve azt sem, hogy valaki önzésből gonoszságra vetemedhessék. Késő, nagyon késő láttam be csalódásomra.

Megelégedetten s vidáman éltünk egy-két éven át s én már egészen meghittje voltam nagybátyánknak, ki minden dolgát közölte velem. Egy napon, midőn

dolgozó szobájában nála voltam, fölnyitotta íróasztala egyik fiókját s egy művészi faragású kis szekrénykét vevén elő, így szólt hozzám:

— Kedves fiam, én most már méltónak tartalak arra, hogy megmutassam neked a legnagyobb kincset, melyet bírok s melyet mindig csak az bírhat és az ismerhet, aki a kastélynak ura. Ha meghalok, tied lesz, tehát megmutatom.

Ezzel fölnyitotta a szekrénykét, mely belől bársonnyal volt béllelve s egy fényes gyönyörű aranyserleget vett ki belőle.

— Lásd, fiam, szólt ismét, ez a legszentebb családi ereklyénk, melyet századok óta híven megőrzött apa fiura s melyről az a hagyomány marad reánk, hogy a család szerencsésjét őrzi; amig e serleg megvan, nem éri bánat a családot, de ha elveszne, akkor szerencsétlenség éri utól. Ezért nem is szabad e serleget másnak látni, csak a család tagjainak. Ez persze csak afféle ősi rege, de én így hallottam atyámtól s így mondom ismét neked, mert az ősi hagyományokat tisztelni kell. E serleget egyik vitéz ősünk hajdanában a dicső Mátyás királytól kapta emlékül s ez az oka, hogy a család századokon át mindig oly nagy tiszteletben tartotta. Reményelem, te is méltó leszel elődeidhez.

Meghatva nagybátyám bizalma által, majdnem könnyezve ígértem, hogy igyekezni fogok méltónak bizonyulni a serleg birtokára. Ezután nagybátyám, miután megmutatta és megmagyarázta nekem a serleg szépségeit, ismét betette a szekrénykébe s elcsukta fiókjába, meghagyván neken, hogy ne szóljak róla senkinek.

Nem is szóltam s néhány napig semmi különös sem történt. Egy reggel azonban, amint nagybátyámhoz siettem, hogy neki jó reggelt kívánjak, megdöbbenve álltam meg előtte: arca haláláspadt volt s a helyett, hogy nyájasan fogadott volna, mint rendszeren, haragos vad szemekkel tekintett reám. Nem tudtam mire vólni a dolgot s már kérdezni akartam, mivel bántottam meg; de ő előbb megszólalt s szigorú hangon kérdé:

— Hol az arany serleg?

Elámultam s hamarjában azt sem tudtam, mit feleljek, mert tulajdonképen nem is értettem a kérdést; akadozva mondtam:

— Az arany serleg? . . . Kedves bácsikám, bizonyosan ott van, a hova minap eltette.

— Ott kellene lennie; de nincs. Ma éjjel valaki álkullessal kinyitotta íróasztalomat és ellopta a serleget. Ezt pedig csak olyan ember tehette, aki a házban lakik és csak a serleget akarta elvinni, mert egyéb semmi sem hiányzik. Már pedig a házban senki sem tudott a serleg felől semmit, csak te. Add elő!

Haláláspadt lettem s szinte reszkettem.

— De édes bácsikám, mondtam, csak nem hiszi, hogy én loptam el? Oh, lehetetlen, hogy ezt föltegye rólam.

— Nem fölteszem, hanem bizonyosan tudom, szólt haragtól villogó szemekkel. Ha bünbánólag megvallod, még talán megbocsátok és azt fogom hinni, hogy csak pillanatnyi kísértésnek engedél. Add elő tehát rögtön.

— Oh Istenem! kiáltám kétségbeesve, de hiszen én igazán nem vittem el, nem

tudok róla semmit, tehát nem adhatom elő!

— Gondold meg, mit cselekszel! szólt fenyegetően. Adok időt holnap reggelig. Holnap reggel vagy előhozod a serleget, vagy felülsz a kocsira, mely a kapu előtt fog állani, hogy elvigyen innen. És aztán soha többé elémbe ne kerülj!

Ezzel kiment s én a legborzasztóbb zavarban és aggodalomban álltam ott, sokáig mozdulni sem bírván.

Alig tudtam gondolkozni, azt meg már épen nem tudtam, mihez fogjak, honnan teremtem elő a serleget? Egészen bódultan tántorogtam ki s szobámban a pamlagra dőlve, keservesen zokogtam. Tolvajnak hisz a nagybátyám, azt hiszi, hogy épen akkor vétkeztem ellene,

mikor legdrágább kincsét megmutatta s teljes bizalmára méltatott! Ártatlan voltam, — de hát ki a bűnös? Hiába törtem a fejemet, mert hiszen igaza volt nagybátyámnak: a házban senkinek sem volt még sejtelve sem a serleg létezése felől.

Kétségbeesésemben aztán kezdtem kutatni, nyomozni; mind hiába. Azután

könyörögtem nagybátyámnak, szintén hiába. Olyan ember volt ő, aki ha egyszer valamit kimondott, attól többé el nem tért. Másnap reggel kocsira kellett ülnöm s hazamennem szüleimhez.

Atyám hiába kérdezte, mit vétettem nagybátyám ellen, hogy csufosan elüzőtt; nem volt bátorságom megmondani, mert tudtam, hogy szüleim is épen úgy tolvajnak hinnének, mint nagybátyám s én nem

tudnám magamat tisztázni.

Nagybátyám sem írta meg nekik, kettőnk titka maradt az egész — mai napig. Én később levélben is biztosítottam, hogy nem loptam el a serleget, ne haragudják, és mikor már felnőtt ember voltam, szintén megpróbáltam kibékíteni; de ő mindig csak azt válaszolta:

— Akkor jöjj ismét elém, mikor a serleget is hozod. Akkor talán... talán még megbocsátok.

Végre föllázadt büszkeségem, ártatlannak tudtam magamat s elhatároztam, hogy soha többé nem fordulok nagybátyámhoz, ki engemet oly aljas bűnnel vádol. Meg is tartottam szavamat, — és ő

A SZEGEDI VÉSZBŐL. (Lásd a 206lapon.)

is a magáét; de igaza lett az ősi hagyományoknak is, hogy a serleg elvesztése szerencsétlenséget hoz a családra. Mert miután én eltávoztam a kastélyból, nagybátyám is rögtön elutazott onnan és többé

vissza sem tért oda; egy másik birtokán, majd Budapesten élt s Lajos lett a kedvence, úgy mint én voltam azelőtt. Lajos egy ideig kedvében is járt az öregnek, de mikor aztán nagyobb lett: könnyelmű,

A SZEGEDI VÉSZBŐL. (Lásd a 206. lapon.)

gonosz életre vetemedett s annyi szomorúságot okozott nagybátyánknak, hogy ez végre eltaszította őt magától. Lajos aztán eltűnt, sokáig senki sem tudta, hová lett.

De én reám sem várt azután sokáig boldog élet. Szüleim nem sokára meghaltak, magam maradtam, szegényen, támasz nélkül a világon. Nem estem kétségbe,

tanultam, dolgoztam és lassankint kezdetem fölvergődni; volt már szép jövedelmem is, nem kellett szégyenlenem, hogy fényes, nagy család nevét viselem, de a mellett semmim sincs. Volt jó állásom, aztán volt egy kedves, jó nőm és egy szeretett gyermekem, az én kis Blankám s így boldogan éltünk. De ez csak rövid ideig tartott. Számos nagy csapás ért, amit most nem szükséges mind elmondanom; elég az, hogy hibám nélkül koldusbotra jutottam s hogy szerencsétlenségem teljes legyen, meghalt nőm is, Blanka anyja, magam pedig súlyos beteg lettem. Mikor végre kissé fölüdültem, nem tudtam egyebet kigondolni, mint hogy fölmegyek a fővárosba, Budapestre, ott próbálok szerencsét. Megváltoztattam nevemet s egyszerűen Kovácsnak nevezkedtem; ismerősöm nem volt a nagy városban, nem kellett attól félnem, hogy valaki megismer. Azért nem szerettem volna pedig ezt s azért vettem föl más nevet, mert nagybátyám akkor már szintén Budapesten lakott s én azt akartam, hogy egymásnak hírét se halljuk. Nem tudtam neki megbocsátani, hogy tolvajnak tartott.

Reményeim, hogy a nagy városban majd csak boldogulok valamikép, nem teljesültek. Nagyon, nagyon keservesen küzdöttem, míg egyszer végre ismét ugy látszott, hogy földerül reám a szerencse.

Közel lakásomhoz az utcasarkon sokszor láttam egy rongyos, nyomorult koldust állongani, kinek arcza ismerősnek tűnt fel előttem, de nem bírtam visszaemlékezni, hol láttam. Egy napon izenetet kapok, hogy egy haldokló ember kíván velem beszélni, siessék hozzá. Követtem az

izenet áthozóját, ki egy piszkos, düledező házba vezetett s itt egy szegényes ágyon, halálos betegen megpillantottam azt az utcasarki koldust. Csodálkozva néztem rá s gondolni sem tudtam, mit akarhat ez velem; de a beteg, amint meglátott, gyöngye hangon megszólalt:

— Nem ismersz reám, ugy-e? Én vagyok — Lajos!

Majd kővé váltam ámulatomban.

— Te — — Lajos! Ennyire jutottál! kiáltám. Mért nem fedezted föl magadat hamarabb? Én is szegény ember vagyok ugyan, de azért segitettem volna rajtad.

— Nem, azt én meg nem érdemeltem volna . . . nagyot vétettem ellened. Érzem, hogy utolsó óráim közeledik s halálom előtt jóvá akarom tenni hibámat. Figyelj reám!

És azután elmondott egy gonosz történetet — az arany serleg eltűnésének történetét. Elrejtözve leselkedett, midőn nagybátyám a drága ereklyét nekem megmutatta s ekkor kifözte a tervet, hogy engemet kitúr a házból, azért, hogy egymaga maradjon a gazdag nagybátya mellett s ő legyen kedvence és idővel majd a kastély és a nagy vagyon ura. Álkulesokat szerzett s éjjel kilopta a serleget, azután titkon kiosant a házból és egy nem igen messze fekvő romhoz sietett. Itt nyaktörő uton felkapaszkodott egy omladozó, meredek falra s ott egy üregbe elrejtette a serleget úgy, hogy senki rá nem találhatott.

— — Amint az öreg eddig jutott elbeszélésében, Gábor is, Blanka is, én is

növekedő izgatottsággal hallgattuk ...
Hiszen az a nagybátya ... az a serleg ...

— Hallgassuk csak végig! szólalt meg Gábor. Majd aztán mi is elmondjuk, amit tudunk.

A öreg tehát folytatta elbeszélését.

— A szerencsétlen haldoklónak még csak annyi ereje volt, hogy megmagyarázza, a romok melyik részébe rejtette el a serleget. Gyermekkoromban sokat jártam azon a helyen, világosan emlékeztem az ódon apátság minden zugára s akár behunyt szemmel is egyenesen rátalálhattam volna a rejtekre.

Alig néhány percz mulva Lajos meghalt s miután eltemettem, első gondolatom az volt, hogy nagybátyámhoz sietek s mindent elmondván neki, kibékülünk. De csakhamar beláttam, hogy ez nem vezetne jóra; az öreg, ki annyi idő óta oly makacsul megőrizte haragját ellenem, azt hinné, hogy csak valami ravasz mesét gondoltam ki és megint csak azt kívánná hogy adjam elő a serleget. Előbb tehát meg kell szereznem a serleget.

Eladtam minden nélkülözhető holmimat s összeréztem annyi pénzt, hogy utnak indulhattam, magammal vive kis leáynomat is, ki forró szeretettel csüggött rajtam s nem akart tőlem elválni, de nem is lett volna kire biznom. Csikorgó hideg téli idő volt, erősen havazott. De végre baj nélkül megérkeztünk a romokhoz. Hevesen dobogot a szívem, midőn odaértem ... ott van-e még a serleg a rejtekben? nem talált-e rá valaki? De reméltem, hogy ott lesz, mert hiszen ki járna ott fent az omladékokon?

Blankát elhelyeztem egy zugocskába, aztán bejártam a romokat. Csakhamar megtaláltam a helyet, melyet Lajos megjelölt s fölkapaszkodtam. Nehéz és veszedelmes vállalkozás volt, mert a fal nem csak meredek, hanem a fagyos hó miatt rendkívül sikamlós is volt; de baj nélkül jutottam föl. Megismertem azt a pontot is, a melyen Lajos, mint elbeszélte, a serleget elrejté; csakugyan ott volt az üreg is a falban; de amint közelebb léptem, halálos rémület lepett meg: az üregben nem volt semmi s föl lehetett ismerni, hogy nem igen rég bontogatta itt valaki a falat; bizonyosan az, aki a serleget elvitte.

Vége volt a szép reménynek s egészen kábultan, kétségbeesetten tántorogtam lefelé a veszélyes, sikos falakon, nem volt elég nyugalmam, hogy kellően vigyázzak, — hirtelen megsiklottam és több ölnyi magasságból leestem.

Jó ideig eszméletlenül feküdtem ott s midőn ismét magamhoz tértem, szörnyű fájdalmat éreztem: egyik lábam eltört, egyik kezem kificzamodott. Roppant kínok közt, fél kézen és lábon csuszva igyekeztem visszajutni Blankához, hogy segítségért küldjem a faluba; de hogy eljussak hozzá, félig meg kellett kerülni a romokat. Épen odáig jutottam, ahol az országut a romok mellett elhalad, mikor végkép elhagyott erőm s ismét eszméletlenül összerogytam a hóban.

Meddig feküdtem ott, nem tudom, — mikor ismét magamhoz tértem, kocsiban fekvé találtam magamat, mellettem pedig egy jó arczu öreg fuvaros ült, aki nagyon

(Folytatása a 202. lapon.)

A SZEGEDI ÁRVIZ. Az alsó város. (Lásd a 204. lapon.)

(Folytatás a 199. laphoz.)

örülni látszott, mikor végre fölnyitottam szemeimet; kérdezgetni kezdett mindenfélét, de én csak félig értettem, felelni pedig nem birtam; azt hittem, nem sokára meg kell halnom. Csak később tudtam meg, hogy amint én ott a romok mellett eszméletlenül hevertem, egy derék fuvaros, ki korán reggel utra kelt, megpillantott, és segítségül sietett. Eleinte azt hitte, hogy megfagytam a hideg téli éjben, majd mikor a vérnyomót látta, azt gondolta, hogy rablók támadtak meg. Már félig meg is voltam dermedve a vérvesztéstől és hidegtől, de a derék ember föltett kocsijára és addig erőlködött, míg végre életre térített. Nagyon sürgős levén utja, miattam nem időzhetett sokáig s csak midőn egy városba ért, adott át más jószívü embereknek, kik aztán ápoltak és gyógyítottak.

Hetek, hónapok multak s én nem kelhettem föl az ágyból, sokszor lebegtem élet és halál között s szenvedéseimet még növelte aggodalmam, hogy kis leányommal mi történt. De ez aggodalmam nem tartott igen sokáig. A derék orvos, aki gyógyított, akinek mindent őszintén elbeszéltem, egy napon tudtomra adá, mi tör-Blankával s aztán így szólt hozzám:

— Én azonban, kedves barátom, azt tanácsolom, hagyja e leánykát ott, ahol van, annál a derék, nemes családnál. Mert lássa, ön tehetetlen beteg, mások kegyelmére szorul s ki tudja, mikor fogja birni megkeresni a kenyeret magának és leányának.

— Igen, mondám én, de ha Blanka tudja, hol vagyok, fölkeres a világ végén

is. Ösmerem én leányomat, inkább meghal, hogysen elhagyjon engemet.

— Akkor hát ne mondjuk meg neki egy ideig, hogy él; azt fogja hinni, hogy meghalt, megsiratja — de ez csak addig tart, míg ön ismét kissé jobb sorsra vergődik. Menjen vissza Budapestre, én majd időnkint értesitem leányáról. És ha majd önnnek jobbra fordul dolga, visszakerheti Apátfalvi urtól leányát.

Megfogadtam e tanácsot, azt hittem, csak néhány napról van szó; visszatértem Budapestre. De itt csakhamar újból üldözni kezdett a balszerencse, betegség és mindig csak halogatnom kellett, hogy Blankát magamhoz hívjam, mert hiszen a jóléteből nyomoruságba hívtam volna. Végre ismét súlyos beteg lettem s ide, e kórházba kerültem. Minap a kapu közelében álltam, midőn Blanka a többi leányokkal erre sétált és megismert. Másnap eljött és azután többször is. Megtiltottam neki, hogy egy ideig megmondja valakinek, hogy rám talált; nem akartam, hogy Blanka atyja mint nyomorult koldus jelenjék meg; régi büszkeségem feltámadt ez ellen. — De önök ide találtak, ime tehát most már tudnak mindent. Blanka épen most mondta el, mi történt az intézetben s kijelenté, hogy nem megy vissza Apátfalvára, hanem mellettem marad. Ám legyen, ezentul együtt fogunk szenvedni!

— — — Eddig volt Blanka atyjának elbeszélése.

Utolsó szavainál Blanka gyöngéden odasimult atyjához és szokott határozott modorában mondá:

— Nem, soha nem foglak többé elhagyni, kedves jó atyám. Azt hitted,

szégyelni fogom veled megosztani szegénységedet? Oh nem! majd igyekezni fogok, hogy ketten könnyebben elviselhessük sorsunkat.

Én szerettem volna már közbeszólni, de láttam, hogy Gábor beszélni készül, őt engedtem beszélni, mert neki, mint már felnőttnél, komoly ifjunak inkább illett, hogy egy ilyen komoly ügyet elintézzon. Meg is tette azonnal s Blanka atyjához fordulva mondá:

— Most már igazán örvendek, hogy ide jöttem, mert azt hiszem, mindent jóra fordíthatunk. Én most már mindent tudok és értek. Ön nem mondta ugyan meg a neveket, de az az öreg nagybátya, az Kővári gróf, kinek kastélya Apátfalván van s ön nem más, mint a kiről atyám nekem hajdan beszélt: Kőváry Elemér gróf.

Kővári intett fejével, hogy úgy van.

— Én tehát mindent tudok és értek; de ön nem tud még mindent, nem tudja azt, hogy az arany serleg, mely önnek visszadhajta a jólétet, megvan.

Kővári halvány arca kipirult és szinte reszketve kérdé:

— Megvan? Hol?

— Otthon, minálunk!

Ezután én beszéltem el az arany serleg történetét s mikor mindent elmondtam, Kővári összecsókkolt engem is, Gábort is és alig tudott szólani örömeiben. Mikor kissé lecsillapodtunk, Gábor így szólt:

— Most már csak az van hátra, hogy mielőbb földerítsünk mindent az öreg Kővári gróf előtt. Rögtön irok édes atyámnak s megkérem, jöjjön fel ő maga a serleggel. Addig is ön, Kővári ur, nem

maradhat itt e helyen, hanem az én vendégem lesz, lakásom elég tágas. Blanka pedig visszatér az intézetbe; azt hiszem, most már mindent elmondhat az igazgatónőnek, nem lesz többé semmi baj. Menjünk!

Örömtől sugárzó arccal indultunk meg s Gáborral Kővári ment, én pedig Blankával az intézetbe tértem vissza. Blanka hol sirt, hol nevetett boldogságában, de még magam is, sőt az igazgató is.

Harmadnapra atyánk már megérkezett s miután Kővárival, ki az ősi serleget azonnal fölismerte, tanácskozott, tudtomra adta, hogy nekem is velök kell mennem az öreg grófhöz és elbeszélmem a serleg történetét.

Az öreg Kővári gróf hetvenöt éves ősz aggastyán volt. Bámulva nézett, mikor Kővári Elemér, Blanka, atyám és én beléptünk. Aztán elmondtunk neki mindent. Izgatottsága perczről-perczre nagyobb lett s végre hangos zokogásra fakadva, megölelte Elemért és így szólt:

— Fiam, Elemér, megbocsátod-e, hogy oly igazságtalan voltam irántad? Mennyi szenvedést és szomorúságot okoztam neked és magamnak is. Oh, az a boldogtalan Lajos, mily nagyot vétett ellenünk!

— Ő már meghalt, kedves bátyám, bocsássunk meg neki.

Az aggastyán sorba ölelt és csókolt mindnyájunkat, aztán Blankát ölébe véve, majd megfojtotta örömeiben, aztán így szólt:

— Hálát adok Istennek, hogy ezt megérnem engedte. Most itt maradtok

mindnyájan palotámban. Holnap elutazunk Apátfalvára, az én régi kedves helyemre, hol hajdan oly boldogan éltem. Ott akarom köztetek boldogan élni még hátralevő napjaimat.

* * *

Néhány nap mulva Apátfalván voltunk mindnyájan. Az öreg Kővári nem akart egy napra sem elválni Blankától, Blanka pedig nem akart elválni mitőlünk s ekkor tapasztaltam, mily igazán, őszintén szeret. A dolgot tehát úgy intézték szüleink, hogy nevelőt, tanítókat hozattak s mi lányok a szép kővári kastélyban végeztük be tanulmányainkat. A szünidőkre a fiuk is haza jöttek s vidám, boldog időket éltünk, mindig egyformán szeretve egymást.

Azóta sok esztendő mult és sok dolog változott is. Az agg Kővári gróf, miután boldogan élte utolsó éveit, meghalt s most Kővári Elemér a kastély ura s ott lakik Blankával és Gáborral, mert Blanka felesége lett Gábornak s így most már igazán rokonom. Sokszor meglátogatom őket s ilyenkor elbeszélgetünk a régmúlt eseményekről, melyeket egy téli estén leirtam számotokra. Nem tudom, érdekesnek találtátok-é? Ha igen, annak örvidenek és megmondanám Blankának.

Sugjátok meg Forgó bácsinak!

BEMUTATÁS.

En vagyok az ügyes, művelt,
Fényes orru Snipszi kutya,
Ki megissza a söröcskét
És a pipát is meggyújtja,
A kártyát és a dominót
Alaposan érti, tudja,
És hogy ha kell: eb-pályáját
Fél lábon is végig futja.

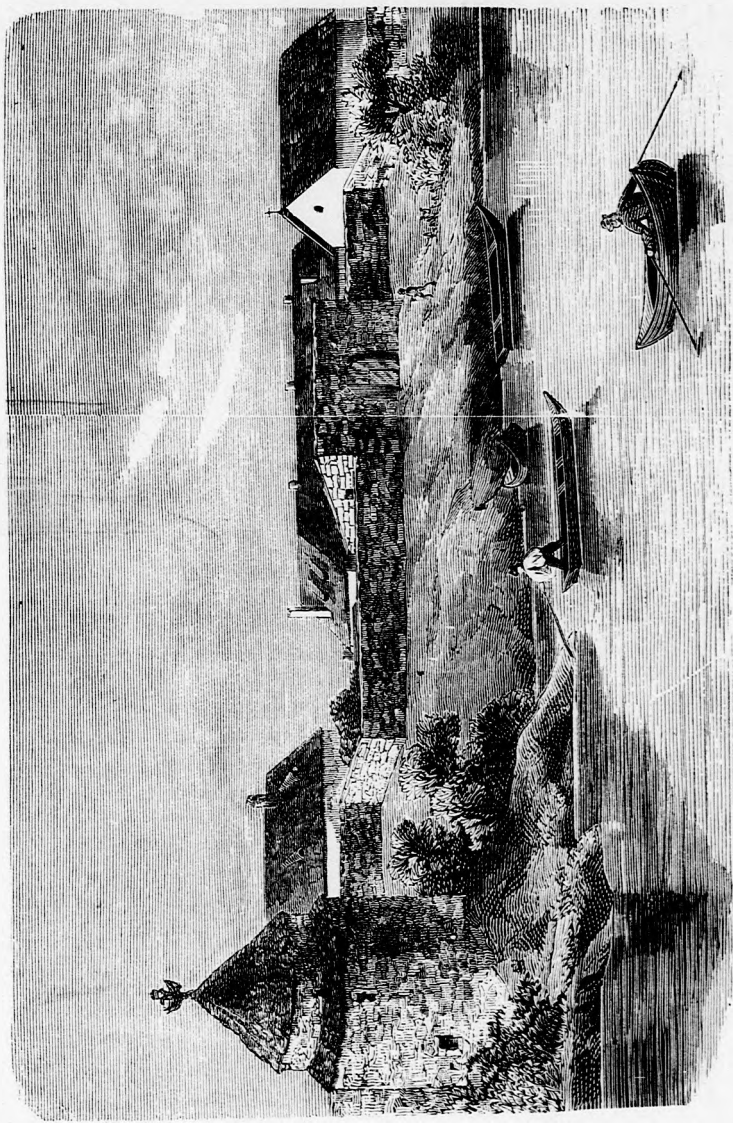
A SZEGEDI ÁRVIZ.

(Képpel a 200–201 és 205. lapokon.)

NEM szoktam rendszeren említést tenni a »Kis Lap«-ban a különböző napi eseményekről, melyek akár hazánkban, akár idegen országokban történnek, mert nem mulékony érdekű híreket, hanem oktató és mulattató olvasmányt akarok nyújtani kis olvasóimnak, oly olvasmányt, mely ne térítse el figyelmüket szükséges foglalkozásuktól. De a roppant szerencsétlenség, mely magyar hazánk egyik legnagyobb és legvirágzóbb városát érte, mely részvétet ébresztett az én kis hiveim seregében is és az adományok, melyeket felhívás nélkül is oly sürüen küldenek be hozzám a szerencsétlenek számára, bizonyítják, hogy kis olvasóim föl tudják fogni e csapás nagyságát és érdeklődéssel fogják venni a rajzokat, melyeket ma közlök. Szeged városa, mint tudjátok, az alföldi síkság déli részén a Tisza partján

fekszik s régi idők óta nevezetes város. Több mint négyszáz esztendővel ezelőtt már itt tartott Ulászló király országgyü-

lést s azóta Szeged, bár sok viszontagságon ment keresztül, mikor török-tatár pusztított az országban, lassanként szépen

A SZEGEDI ÁRVIZ. A víz. (Láást a 204. lapon.)

nővekedett és most már 73,000 lakosa volt, mind derék magyar, szorgalmas és iparkodó. Most már nem kellett félni töröktől-

tatártól. De maradt egy másik veszedelmes ellenség, a Tisza folyó, mely tavaszkor, mikor a hó a hegyekben olvad, rendkívül

meg szokott áradni. Hatalmas töltések és gátok védelmezték a várost, meg is védték egészen mostanig; de ez idén még nagyobb erővel jött a víz, keresztültörte a gátakat és elborította az egész várost, úgy hogy alig egy-két utca maradt szárazon.

Sötét éjszaka idején, szörnyű szélvészszel jött a veszedelem a szerencsétlen városra s az embereknek alig maradt idejük, hogy elmeneküljenek. Sokan, öregek-iffjak, kik nem bírtak eléggé gyorsan elfutni, odavesztek, reájok omlott a ház és eltemette őket! A rajzból, melyet egy rajzoló ott a veszedelem helyén készített, fogalmat nyerhettek arról, milyen nagy volt a szerencsétlenség! Akik elmenekültek, azok hajlék nélkül jó emberek könyörületére szorulnak s áldást mondanak azokra, kik adományaikkal enyhítik a szerencsétlenek szenvedését!

Van Szegeden még a régi időkből egy ódon vár is, ennek falaira menekültek sokan, mikor a bős ár meglepte a várost. A régi erős falakat a víz nem bírta ledönteni, azok szilárdul állanak még ma is. Ez a vár azonban csak régi időben szolgált védelemre, most már csak börtön volt, melyben gonosztevőket őriztek; jövőre pedig alkalmasint le fogják bontani és helyén fog majd az új Szeged város fölépülni.

A SZEGEDI VÉSZBŐL.

(Képpel a 196. és 197. lapokon).

I.

MILYEN zúgás, milyen búgás!
Ó, Gyulácskám, szörnyen félek!
Jaj, hogy egyedül maradtam
Édes kis testvérem, véled!

Apa Pesten, mama elment
Ápolgatni Lujza nénit . . .
Ez a dörgés, vad bömbölés
Nyugtalanít — ijeszt -- rémit —

Hah, most ropog, szakad kívül . . .
És felettiünk törik, recssen . . .
Ni, a zárt ajtó kinyílik . . .
Jaj, a víz szemembe feccsen! . . .

Istenem! Segítség! . . . Gyulám! . . .
Én ugy fázom, én ugy félek . . .
Borsa, Terka! . . Nem hallják meg,
Mind alusznak a cselédek!! . . .

II.

Erre, erre! Csak utánam, gyorsan!
Atyafiak, itt e házban sor van!
Emerről jön a gyermeki jajszó,
Egyszeribe! . . Jaj, hisz ez borzasztó!

Már az ajtón be se lehet menni . . .
Az ablak üvegjét be kell verni,
Megvan . . . egyet én kapok ölembé,
A másikat, János, bizom kendre!

III.

Ah, meg vannak mentve,
Hála neked, Isten!
Az elalélt beteg Jolán
Ágyba' fekszik itten.

Ráhajlik Gyulácska
»Jaj, meg talál halni!«
Erzsók néni alig győzi
Szegényt vigasztalni.

»Ne féljen Gyulácska,
Nem lesz semmi baja,
Csak egy kissé lueskos lett a
Ruhácskája, haja.«

Kívül vajj ki neszel?
Ni, ösmerős hangok . . .
Ajtó tárul, anya rohan:
»Csakhogy együtt vagytok!

»Csakhogy együtt vagytok,
Kis Gyulám, Jolánom! . . .
Jó Istenem, térden állva
Szent nevedet áldom!«

MEG

mába

H
sovich
Babic
Paula,
Hanna
Marisi
Gizell
mán,
Margi
István
Zoltán
József
Jenő,
Imre,
Szent
bay T
Géza,
Valth
Baur
Mór,
Margi
Ida é
Mars
Irma,
Erzik
Bertal
Andor
kiván
Hochr
Grábe
Lipót,
Regin
Maden
Weisz
Berger
Baczó

BUCSU.

(Képpel a czimlapon.)

HINTÓ robog, lóláb dobog,
És ah, én itthon maradok!

Mért hogy én is nem mehetek
Ti édeseim veletek?

Ostor csereg, hej, az öreg
Pál bácsi utánam keserg.
Ó, engem ő el nem feled —
Isten veled, Isten veled!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVI. köt. 10-ik szá-
mában közölt képrejtvény megfejtése:

„Császárkörte.“

Helyesen fejtették meg: Balás-
sovich Alice, Schnierer Valéria, Buday Emma,
Babies Margit, Hirsch Aranka, Treichlinger
Paula, Török Irén, Turnovszky Andi, Radocza
Hanna, Scheidl Gusztó és Károly, Kaczvinszky
Mariska és János, Kaufmann Jenő, Wolkenberg
Gizella és Béla, Jagasics Janka, Sándor és Kál-
mán, Zsarnóczay Erzsé, Beökönyi Irma, Ilona, és
Margit, Küllér Mari, Scherz Sándor, Czebrían
István, Wagenhuber Lajos, Dunay Ilma és
Zoltán, Schmidl Laura, Prónay Albert, Szalay
József, Siska Erzsike, Markgraf Erzsike, Csukássy
Jenő, Zuna Gusztáv, Jakobei László, Lörenthey
Imre, Miavec Margit, Nagy Margit és Leona,
Szentirmay Béla, Almássy Emmi és Imre, Zaru-
bay Teréz, Sárközy Pálma, Szibenliszt Alice és
Géza, Floderer Jenő, Horváth Ida és Malvin,
Valther Ilonka és Mariska, Hruzek Klemé,
Baur Ödönke, Imre Leona, Klein Henrik és
Mór, Kepf Irén, Sárközy Kázmér, Cserna Ilonka,
Margit és Erzsike, Kubinyi Pali és Jani, Zucker
Ida és Armin, Szily Margit, Pilsák Rudolfin,
Marcsekényi Ottmár, Kalós Mariska, Brusch
Irma, Koller Ilonka, Szeremley Barna, Pazar
Erzsike, Diemár Ernő, Ixel Lajos és Jenő, Fürst
Bertalan, Friss Etelka, Szundy Aurél, Irsay
Andor, Mattyasovszky Marianna (sajátkezű írást
kívánok! F. b.) Ballagi Malvin, Szilágyi László,
Hochmann József és Jakab, Büchler Regina és
Gräber Irma, Mauder Emma, Józsi, Ede és
Lipót, Svastics Atala és Simon Jolánka, Fülöpp
Regina és Kálmán, Raisz Vilma és Aladár,
Maderspach Sándor és Ferencz, Sellyey Ilona,
Weisz Andor és Viktor, Hammersberg Miklós,
Berger Ilona és Gizella, Burg Malvin és Jenő,
Baczó Erzsé, Ghyecz Pali, Liphay Béla, Pri-

benzky Ilonka, Benedek Lajos, Auer Albert és
Terka, Hegedűs Anna, Kálmán és Pista, Czanyuga
Emma, Bíró Margit, Engel Ilka és Pali, Hábel
József, Poszvék Nándor, Reicher Irma és Paulovics
Amália, Früchtl Károly, Wolf Vilma és
Gyula, Lang Ernő, Heissler Géza, Bagi Milike,
Polákovics Ernő és Zsiga, Kaiser Hermína és
Aladár, Zinsenheim Ilona, Teréz, Janka és Sze-
réna, Hirsch Anna, Lujza, Sebő és Józsi, Held
Elemér, Hanzély László, Jankó Gyula és Béla,
Kirkorovits Ilon és Zseni, Kohn Jetti, Szieberth
Imre, Kézmárszky Marianna és Eszter, Salamon
Oszkár, Zichy Livia és Marietta, Fehérváry
Gizella, Ruisz Teréz és Antal, Grünhut Aurél,
Németh Elek, Uramovits Margit, Szigethy Iza-
bella, Fittler Berta, Marika és Vilma, Spitz
Róza, Peschke Bella, Práff Margit, Györfy Tibor,
Klein Czeccilia, Spitz Zsiga, Breier Mór, Z.
Piliszy Jerne és Sarolta, Bisztray József, Licht-
mann Mór, Wanka Feri, Fácánkerti tanyai
iskola növendékei, Lövy Ida, Wachsmann Her-
mína, Jezovits Ilka és Kálmán, Kovács Dezső,
Spitz Adolf, Kornis Károly, Raszlaviczky Ede,
Kauders Ilka, Ella és Lajos, Kronfusz Vilmos,
Antal és János, Madarassy Rózsa, Allaga Vilma,
Janicsár Mariska, Bentze Sándor, Rónay Misi-
ke, Mayer Amália, Schranz Andor, Jeszenszky Béla,
Rottenbiller Fülöp, Pojtlák Anna, Fülöpp Regina
és Kálmán, Kovács József, Geöcze Panni, Nagy
Flóricza, Bodor Elek, Farkas Vincze, Unger
Irma és Feri, Korlát Matild, Kramer Károly,
Kreskay Pirooska, Kabina Modesta, Faragó Pista,
Rosenberg Mari, Adél és Róza, Nagy Ferencz és
Béla, Weisz Lajos, Szabadszállási leányiskola
növendékei, Mariányi Dezső, Kanitz Ilona és
Géza, Umbach Lajos és Géza, Eleöd Tibor és
Ákos, Doletsko Irénke, Buday Pál, Meszöly Anna
Julianna és István, Majláth Mariska, Bognár Ma-
tyika, Reich Vidor és Aladár, Szemere Béla,
Roxer Terezia, Kállay Luczika, Börzsöny Klé-
mike.

A »KIS LAP« XVI. köt. 9-ik számában
közölt rejtvény megfejtését utólag még beküld-
ték: Kolossa Kálmán és Ferencz, Schranz
Andor, Kirkorovics Ilon és Zseni, Farkas Jani,
Korlát Matild, Krámer Károly, Szabadszállási
leányiskola növendékei, Mariányi Dezső, Doletsko
Irénke, Szemere Déla, Reich Vidor és Aladár,
Bognár M: tyika.

Kis Értesítő.

A szegedi árvizkárosultak javára újból szá-
mos adomány érkezett be kis olvasóimtól. Az
újabb adakozók im a következők:

Ary Elvira, Leona, Pál és egy jó néneke
8 ft.; Nagy Flóricza, Margitka és Palika

egyenként 1 ft., mamájuk 1 ft., összesen 4 ft.; Wertheim Imre és Pali 1 ft. 20 kr.; Berger Lila és Teréz 1 ft., Farkas Jani 1 ft.; Lörenthey Imre gyűjtése 10 ft. 43 kr. (ehhez járultak: Lörenthey Imre 1 ft. 29 kr., Vörös Olga 20 kr., Vörös Irén 20 kr., Wurmb Imréné 1 ft., Krenner Borbála 10 kr., Wurmb Károly 1 ft., Wurmb Mária 50 kr., névtelen 10 kr., Schmidl Melanie 10 kr., Schmidl Aurél 3 kr., D. Q. 10 kr., egy leány 10 kr., M. B. 3 kr., P. J. 10 kr., egy emberbarát 30 kr., Schmidl Árpád 4 kr., P. J. 4 kr., Vándorfy Iván 50 kr., Pirt Ernő 50 kr., Steidl Adolf 50 kr., Anhäupel György 30 kr., Erdy Teréz 20 kr., Erdy Aladár 10 kr., Erdy Ilona 10 kr., Egressy Ilona, Margit és Aladár 1 ft., gyűjtés egy gyermekszavalásnál 50 kr., Fogt Imre 20 kr., Fogt Nándor 10 kr., egy porcsalmái 20 kr., W. J. 1 ft.) S i m ó Margitka, Károly és egy leány (mért nem irtad meg nevedet? F. b.) egyenként 1 ft., összesen 3 ft.; Bodor Ida és Elek 2 ft.; Farkas Vincze 1 ft.; Perczel Pista és Andor 2 ft.; Isák Anna és testvérei 4 ft.; Puskás Lojzi gyűjtése 5 ft. (ehhez járultak: Puskás Lojzi, Aranka és Etelka 1—1 ft., Loidl Klema 1 ft., Báthy Etelka 1 ft.); Lechner Irma 1 ft.; Lechner Dönczi 1 ft.; gr. Szapáry György 2 ft.; gr. Szapáry Lőrincz 4 ft.; gr. Szapáry József 8 ft.; gr. Szapáry Ilma 1 ft.; Pilsák Rudolfin 1 ft.; Held Elemér 1 ft. 20 kr.; Ste-

phani Ervin 1 ft.; Justh Etelka 20 kr.; Ebergényi Adél és Győző 2 ft.; Németh Elek 1 ft.; Lengyel Gábor 50 kr.; Lengyel Lajos 50 kr.; Moga Béla 20 kr.; Hanczéros Géza 20 kr.; Engel Jani 10 kr.; Engel Számi 5 kr.; Bercsényi Teréz 2 ft.; Gyertyánffy Jenő és Andor 2 ft. *Összesen 71 ft. 57 kr.* Ehhez hozzáadva a mult héten kimtatott 42 ft. 50 krt, tesz a »Kis Lap« eddigi gyűjtése mindössze **114 ft. 8 kr.**

Ez adományokat rendeltetésük helyére juttattam s a szenvedők nevében köszönetet monok a nemes szívü kis adakozóknak.

FORGÓ BÁCSI.

GYÁSZ-ROVAT.

A »Kis Lap« olvasóinak koszorujából a halál ismét kitépett egy virágszálát

tővisi Rác Irénke

f. é. február 11. kinos szenvedés után halt meg 8 ik évében.

Terjessze ki a béke angyala szárnyait hamva felett!

K É P - R E J T V É N Y.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez!

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük azokat az előfizetőinket, kiknek előfizetése e hóval lejár, sziveskedjenek megrendeléseiket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szetküldése akadályt ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Negyedévre . . . . . 1 frt 40 kr.

Félévre . . . . . 2 frt 80 kr.

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata) a „Kis Lap“ kiadóhivatalához, (Budapest, Ferencziek tere, 3 sz.) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.